

Ο Μ. Αλέξανδρος στα Ιεροσόλυμα: Τα θεμέλια για την εξάπλωση του Χριστιανισμού

/ [Γνώμες](#)

Είναι σε όλους γνωστό ότι η Ιστορία δεν μοιράζει τίτλους χωρίς περιεχόμενο. Τον τίτλο «Μεγάλος» τον απονέμει σε λίγους οι οποίοι αφήνουν ανεξίτηλο το στίγμα του περάσματος από την γη. Σε ανθρώπους που άλλαξαν τον ρου της Ιστορίας ή την οδήγησαν σε νέους δρόμους.

• Γράφει ο Παναγιώτης Μυργιώτης, Μαθηματικός

Ένας από τους λίγους εκλεκτούς «Μεγάλους» της Ιστορίας είναι και ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Έλληνας, παιδί της Ελληνικότατης Μακεδονίας. Γιός του Φιλίππου και της Ολυμπιάδας, έζησε μόνο τριάντα τρία χρόνια από το 356 π.Χ (Αρχαία Πέλλα 23 Ιουλίου),έως 323 π.Χ. (Βαβυλώνα, 10 Ιουνίου).

Το παρόν κείμενο δεν θα ασχοληθούμε με την βιογραφία και την τεράστια προσφορά του εκπολιτιστή στρατηλάτη στον παγκόσμιο πολιτισμό και στην Ελλάδα. Θα αναφερθούμε για τη συμπεριφορά του μεγάλου Έλληνα όταν έφθασε στην Ιερουσαλήμ πριν από εικοσιδύο περίπου αιώνες.

Ο ιστορικός της εποχής Φλάβιος Ιώσηπος μας μας πληροφορεί: Ο Μέγας

Αλέξανδρος ενώ πολιορκούσε την Τύρο στέλνει ανθρώπους του στα Ιεροσόλυμα για να ζητήσουν βοήθεια.

Οι Αρχιερείς των Εβραίων τους απαντούν ότι δεν μπορούν να βοηθήσουν με στρατιωτική δύναμη γιατί έχουν όρκους με τους Πέρσες και αυτούς τους όρκους δεν θέλουν να παραβούν. Αυτή συμφωνία που έγινε στα χρόνια του Κύρου τους έδινε το δικαίωμα να ανοικοδομήσουν τον ναό του Σολομώντος.

Τότε, οι εχθροί των Εβραίων οι Σαμαρείτες βρίσκουν ευκαιρία και συκοφαντούν τους Εβραίους στον στρατηλάτη. Έτσι τον ωθούν να τιμωρήσει τους Εβραίους, να καταστρέψει τον ναό και να δώσει σε αυτούς την άδεια να κτίσουν ναό στο όρος Γαριζείν.

Ο Αλέξανδρος, πράγματι, αποφασίζει να τιμωρήσει τους Εβραίους. Πληροφορείται ο Αρχιερέας το γεγονός και ζητά από τον Θεό πληροφορίες. Μετά τοις θυσίαις λαού και ιερέων πληροφορείται να μη φοβάται, να υποδεκτεί λαμπρά τους Μακεδόνες και να ανοίξει τον Ναό.

Πλησιάζοντας την πόλη των Ιεροσολύμων βλέπει να έρχονται να τον υποδεκτούν με τιμές και μεγάλη λαμπρότητα ο Αρχιερέας των Ιουδαίων και οι Ιερείς των Ιεροσολύμων. Τότε βλέπουν ένα απρόσμενο γεγονός. Ο στρατηλάτης Αλέξανδρος κατεβαίνει από το άλογό του και προσκυνά τον Αρχιερέα. Παγωμάρα επικρατεί και απορία διακατέχει τους πάντες. Ο Παρμενίων μόνο τολμά και του λέγει: «Αλέξανδρε, εσύ που προσκυνείσαι υπό πάντων, προσκυνάς τον Αρχιερέα των Ιουδαίων;».

Η απάντηση του Αλεξάνδρου: “Δεν προσκυνώ αυτόν, αλλά τον Θεό του, που του έδωσε την Αρχιερωσύνη! Διότι αυτόν είδα με το σχήμα του, στον ύπνο μου, όταν βρισκόμουν στο Δίον της Μακεδονίας και σκεπτόμουν με τον εαυτό μου πώς θα μπορέσω να νικήσω και να εδραιωθώ στην Ασία, παραγγέλοντάς μου να μη προβληματίζομαι, αλλά με θάρρος να προχωρήσω, διότι αυτός θα ηγείται της στρατιάς μου και θα μου παραδώσει την εξουσία των Περσών”!

Ακολουθεί, μπροστά στα έκθαμβα μάτια όλων, ο Αρχιερέας Ίαδδος. Οδηγεί τον Αλέξανδρο μέσα στον ναό, κάτι που απαγορεύεται για ένα εθνικό. Δεν είναι άσχετο να αναφέρω ότι το Πάσχα του 1919 επισκέπτες άκουσαν τον Άγιο Παΐσιο να λέγει ότι «Ο Αλέξανδρος πίστευε στον «Θεό του Ουρανοῦ». Γεγονός είναι ότι ο Μ. Αλέξανδρος πρόσφερε θυσία στον αληθινό Θεό, τον βασιλέα των Βασιλέων. Αυτόν που αργότερα οι Ιουδαίοι και θα αρνηθούν και θα σταυρώσουν.

Εκείνη τη στιγμή πραγματοποιείται η μεγάλη συνάντηση, η μεγάλη γέφυρα που θα δημιουργούσε τα θεμέλια και την υποδομή για την εξάπλωση του Χριστιανισμού σε

όλο εκείνο τον τόπο της Ελληνικής Αυτοκρατορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Εκεί μέσα στον ναό ο Αρχιερέας λύνει το μυστήριο της λαμπρής υποδοχής και της εισόδου του Μ. Αλεξάνδρου στον Ναό. Δείχνει και διαβάζει μια προφητεία του Δανιήλ που έλεγε ότι θα έλθει κάποιος βασιλιάς των Ελλήνων που θα συντρίψει τον βασιλιά των Περσών: «και ιδού τράγος αιγών ήρχετο από λιβός επί πρόσωπον πάσης της γης και ουκ ην απόμενος της γης, και τω τράγω κέρας θεωρητόν αναμέσον των οφθαλμών αυτού. και ήλθεν έως του κριού του τα κέρατα έχοντος, ου είδον, εστώτος ενώπιον του Ουβάλ και έδραμε προς αυτόν εν ορμή της ισχύος αυτού και είδον αυτόν φθάνοντα έως του κριού, και εξηγγριάνθη προς αυτόν και έπαισε τον κριόν και συνέτριπεν αμφοτέρα τα κέρατα αυτού, και ουκ ην ισχύς τω κριώ του στήναι ενώπιον αυτού. και έρριπεν αυτόν επί τη γην και συνεπάτησεν αυτόν, και ουκ ην ο εξαιρούμενος τον κριόν εκ χειρός αυτού. και ο τράγος των αιγών εμεγαλύνθη έως σφόδρα, και εν τω ισχύσαι αυτόν συνετρίβη το κέρασ αυτού το μέγα. Και εγένετο εν τω ιδείν με, εγώ Δανιήλ, την όρασιν και εζήτουν σύνεσιν, και ιδού έστη ενώπιον εμού ως όρασις ανδρός. και ήκουσα φωνήν ανδρός αναμέσον του Ουβάλ, και εκάλεσε και είπε. Γαβριήλ, συνέτισον εκείνον την όρασιν και είπενο κριός, ον είδες, ο έχων τα κέρατα βασιλεύς Μήδων και Περσών. ο τράγος των αιγών βασιλεύς Ελλήνων... (Δανιήλ Η', 5, 6, 7-8, 15, 19, 20).

Την προφητεία αυτή γνώριζαν οι Ιουδαίοι και για τον λόγο αυτό υποδέχθηκαν λαμπρά και έβαλαν τον στρατηλάτη στον Ναό. Ο Αλέξανδρος από το όραμα αλλά και την προφητεία απέκτησε σιγουριά απόλυτη, ευχαριστήθηκε και με απίστευτο θάρρος και ορμή προχώρησε την εκστρατεία εναντίον των Περσών τους οποίους συνέτριψε.

Πριν αναχωρήσει από τα Ιεροσόλυμα ο εκπολιτιστής Αλέξανδρος ζήτησε να στηθεί άγαλμά του στον Ναό για να λάβει την απάντηση ότι αυτό δεν επιτρέπεται από την θρησκεία τους. Όμως, ο Αρχιερέας πρότεινε κάθε παιδί αρσενικό που θα γεννηθεί εκείνον τον χρόνο θα έπαιρνε το όνομα «Αλέξανδρος».